

зновидны цвѣтица ся лыщяхъ мѣжду
разлиненены-ты пољж, и лепенены-ты ни-
вы покрыты отъ чървени цвѣтя умно-
жавяхъ още хубость-тж на зрѣніе-то.
Рада и дъщеря ѿ ся радвахъ по-вече,
колко-то тичяхъ бѣдственно да ся ли-
шнѣтъ отъ твѣя поле-та, надъ кои-то
божія-та промысль е натрунала дарбы-
ты си. Възвышнявахъ душиж тж си камъ
Бога, като мысляхъ неговы-ты благодѣ-
янія, и по нѣколко минуты прихождахъ
въ умиленіе и ся умѣлчяхъ.

Тутакен съгладяхъ Андриа, кой-то
идяше тичанкомъ испотенъ съ удиви-
теленъ погледъ и вѣнь отъ себе си.
„А! Господжо, извыка отдалече, какво
злочастіе! Какво ужасно извѣстіе!
Двама-та чловѣци кои-то придружихъ,
не сж поклонници, нѣ разбойници, и у-
бійци! Тѣи имали намѣреніе да убійтъ
Господаря Хрїстодула, женж-тж и дъще-
рж му, сячкы-ты неговы хора, да обе-
ржтъ куљж-тж и да ѿж изгоржтъ“.

Андрий бѣше толкози отслабнѣлъ,
чтото не можя да изговори по-вече